

נימפונת יפהפיה,
עסוקה ללא-הפסק
ומתבגרת בגיל 34

יותר מכל תפקיד אחר שמילאה, התפרסמה סוזאן ג'ורג' בזכות היותה נערתי-לשעבר של הנסיך צ'ארלס לבית וינדזור. אולי היו ררושות לכך סגולות מיוחדות, ובוודאי שאין זה גורם מכשיל בקאריירה המתפתחת של שחקנית-קולנוע. אבל ספק רב אם הוא עושה צדק לבחורה מוכשרת ושפתנית כליכך כמו שחקנית זו.

הווקא היא — בין האנגליות בנות דורה של ג'ולי כריסטי — עשתה דרך ארוכה ומעניינת ביותר על הבר, עד שהגיעה לאיש התשבץ שבו אפשר לראותה היום בישראל. בסרט היא מגלמת את תפקידה של פני, בתו של איש השרות החשאי הבריטי שסרח, פיליפ קימברלי (מות שנתפרה במידותיו של מייקל קיין, על-פי דמויותיהם המקוריות של קים פילבי, אנתוני ברג'ס, ג'ון מקלין ודומיהם), וחברתו של הסוכן הבריטי ג'יימס סריוור (בסרט — השחקן רוברט פאול). היא נולדה בלונדון, ב-26 ביולי 1950, ולמדה בבית-הספר לדראמה קורדובה. בגיל 12 כבר הופיעה בצורה מיקצועית לפני המצלמה. בלא פחות מ-11 תוכניות טלוויזיה, ובכמה סרטי-פירסומת למסך הקטן ולקולנוע.

חיצונית היא נחשבת לנימפונת-יפהפיה, חטובת-גוף וזוהבת שיער, שפניה בעלי תווים חושניים ביותר. ובכל זאת, התאימה גם להפקה המפוארת של צלילי המוסיקה. כאחת מילדות מישפחת טרפ, ואומנם, היא גם הופיעה על הבמה במחזמר בשם זה במשך 18 חודשים רצופים. אשתו של ראסטין הופמן, בגיל 17 היא כבר הופיעה בסרטים. תחילה כסרטיים וצעירים,

סוזאן ג'ורג' ב"מורי המזוהמת" מנערותו של הנסיך —

ואחרי שנה בתפקיד ראשון בעל משמעות, לצד מייקל יורק, בסרט הפרשה המוזרה. מאז היתה עסוקה בקצב בלתי-פוסק. אחד הסרטים החשובים כיום שבו הופיעה הוצג בישראל ומוצג בהצגה חוזרת (לציון מותו של הבימאי סם פקינפה). זהו כלבי הקש, שבו היא אשתו של ראסטין הופמן, אינטלקטואל המסרב לנקוט באלמות, עד שה' אלימות פורצת לביתו ופוגעת בכל היקר לו. באיש התשבץ היא מראה סימנים בולטים של נגרות, גם משום שהגיעה לגיל 34, וגם משום שהתפתחה לשחקנית מעניינת ביותר, ואין ספק שלפניה שורה של אפשרויות חדשות במראה החדש.

השטינקר רוצה למות

המגיעה (סטודיו, תל-אביב, אנג' ליה) — סרט מפתיע זה יכול היה להיות מינה של ממש, אילו הצליח עד הסוף לשמור על גישתו יר-צאת-הדופן לנושא נדוש לכאורה, השליש האחרון אומנם עובר לפסים שיגרתיים, אבל גם כן הוא בהחלט תופעה ראויה לשבח.

מושע בריטי, שהלשין על חבריו והכניס אותם לכלא, נשלח על-ידי מישטרת הוד מלכותה לחופשה ארוכה בספרד, כדי להרחיקו מזעמם ונקמתם של שותפיו לשעבר. בספרד מבלה האיש עשר שנים שלווה, עם שומר ראש צמוד. עד אשר מגיע למקום רוצח מיקצועי, כדי להחזירו לידי קרבנותיו — אצלם מצפה לו העונש הראוי לכל שטינקר.

ההפתעה בסרט אינה כמה שקורה, אלא בדרך שזה קורה. הרוצח הוותיק והמנוסה, הנעזר בבירוקן צעיר ואלים, מצליח לשלוף את המלשין ממחבואו, אלא שזה מתנהג בצורה מוזרה: תחת להילחם או להתחנן על חייו, הוא מקבל את הדין בשאננות מוחלטת, במעין הקלה ושלווה, הרומזת על משו שידוע לו ואינו ידוע לחוטפיו, זה גורם להם מבוכה, אולי אפילו חרדה, שהולכת ומתגברת ככל שנמשך המסע צמונה. ממקום המיקלט בדום ספרד אל הגבול הצרפתי, בדרך מצטרפת למסע, בעל כורחה, נערה ספרדית היודעת יותר מדי. היא נאבקת כחתולת-פרא ומוכנה לעשות הכל כדי להשתחרר מן השלישיה המסתורית והכמייתית הזאת.

לאורה דל-סול וג'ון הרט: ספרדיה סוערת

הסרט מתאר את מערכת-היחסים ההולכת ומתחדדת בין ארבע הדמויות הללו. כאשר הוא משחק בתיחכום ובהבנה רבה באפשרויות ההתנהגות השונות של כל אחד מן הטיי-פוסים, ומנצל היטב את הפוטנציאל הקולנועי הצפון בכל אחד ואחד מארבעת השחקנים — טרנס סטאמפ, בדמות השטינקר הנחטף, ג'ון הרט, כרוצח השכיר שנשלח ללונדון, טים רות, כעוזרו בהיר-השיער של הרוצח ולאורה דל סול (אני אוהב אותך כרמן). כספרדיה הסוערת.

הגלידה של גרגורי

נחמות קטנות (גורדון, תל-אביב, אנג' ליה) — זוגתו של שדרן רדיו מופלארי, המשמיע תוכניות מדי בוקר לציבור המאזינים בעיר אדינבורו, עוזבת אותו לאנחות, לטובת גבר אחר. חוץ מזה יש לשדרן גם בעיות מיקצועיות. כי מנהל התחנה שבה הוא עובד אינו מאמין שהוא מסוגל לעשות משהו מתוחכם, כמו תכניות-תעודה למשל, ומדכא את סיונותיו להתפתח. הוא גם מסתבך בצרה נוספת, כאשר הוא מוצא את עצמו מתווך בין שתי נכונות הנאבקות ביניהן על השליטה בשוק-הגלידה בעיר. שתי הנכונות הן איטלקיות, ויש ביניהן אפילו קירבת-מישפחה, המדגישה עוד יותר את היריבות.

כל המרכיבים הללו יחד יוצרים סלט מוזר בקומדיה החדשה של הבימאי הסקוטי ביל מורסיית, שהתמחה במיצוי הצד ההומוריסטי שבתוך הפכים הקטנים, המרכיבים את חייהם של אנשים פשוטים, בסרטים כמו חברתו של גרגורי או גיבור מקומי. בעייתו של מורסיית, כנראה, שמיצה את כל מה שידע למצות מתוך הפכים הקטנים הללו, וכאשר מדובר בעניינים כבדים יותר, הוא כושל. זה כבר הסתמן בסרטו הקודם, כי החלק הפחות משכנע בגיבור מקומי היה זה שטיפל בהשתלטות חברה רב-לאומית אדירת-כוח על חיי כמר סקוטי שליו.

דבר דומה קורה כאן. כל עוד מתעסק מורסיית בבעיותיו האישיים של הגיבור — תדהמתו מול ההתנהגות של אשה אשר

סייפי גרוגן וביל פטרסון: משעשע ואנושי

האמין כי היא שלו לנצח, או סיונותיו להרחיב את כר הפעולה המיקצועי שלו — הסרט נשאר עדיין בגבול המשעשע והאנושי, גם אם אינו מחדש או מסעיר, יש בו עדיין אותה מידה של חן, שהיוותה את עיקר מעלתו של מורסיית בעבר. אולם מן הרגע שפרשות הגלידה נכנסות לתמונה, מתחיל הסיפור להסתבך בתוך עצמו, והצד המוסרי של כל הפרשה מתחיל להיות מפקפק מאוד (בריונות וחביבות אינם מושגים המתאימים זה לזה).

תדרוך

חובה לראות:

תל-אביב: שיער, היו זמנים באמריקה, מאחורי הסורגים, שלום לך בן, דני רוז האיש מברודווי, כארמן, ירושלים: העדר, חיפה: דני רוז האיש מברודווי.

תל-אביב

*** זמנים באמריקה (גת, ארצות-הברית): סרט לא מוסרי על 50 שנות חייהם הלא-מוסריים של גאנגסטרים יהודיים באמריקה. מתאים למי שמוכן להקריב כמעט ארבע שעות כדי לראות קולנוע עוצר נשימה ביופיו, אם כי לא שומר על עניין שווה בכל חלקיו, ולגלות שחקן מעולה שטרם כילה את עצמו ואת יכולתו — ג'יימס וודס. רוברט דה'נירו כבר בחוקת מובן מאליו.

*** שלום לך בן (צפון, הונגריה): איכר יהודי מתמרד נגד אלוהיו ונגד פסיקתו העליונה, שלא להשאיר לו יורש מקרב בניו שלו, בהתרגש השואה הנאצית. היהודי ואשתו מאמצים ילד נוצרי ומימים את תוכנית האלוהים. נוגע ללב, מקסים וחכם מאוד בתפיסת עולמו. הבימאי: אימרה קיוניגושי.

סוזאן ג'ורג' ב"איש התשבץ" — לנערותו של הסוכן החשאי